

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 września 2023 r.

sprawy **A. R.**

skazanego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2 k.k.s.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt II Ka 762/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Biłgoraju

z dnia 23 listopada 2021 r., sygn. akt II K 210/17,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego

UZASADNIENIE

R. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Biłgoraju na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 2 lat próby oraz karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych w kwocie 90 zł każda za urządzenie gier hazardowych na automatach w dwóch lokalach w mieście T., tj. czynny z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. Sąd zobowiązał oskarżonego do informowania o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy, a na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci automatów do gier.

Sąd Okręgowy w Zamościu, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę od wyroku Sądu I instancji, wyrokiem z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt II Ka 762/22, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Obrońca skazanego wniósł kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego, zaskarżając je w całości i zarzucając mu obrazę art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależyte obsadzenie Sądu II instancji, w składzie którego to zasiadał sędzia P. T. powołany do pełnienia urzędu na podstawie postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 września 2019 r. o numerze [...] (Monitor Polski 2019 poz. 936) na wniosek z dnia 25 czerwca 2019 r. (uchwała o nr. [...]) złożony przez Krajową Radę Sądownictwa, ukształtowaną w trybie określonym w ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3 ze zm.), co w konsekwencji doprowadziło także do rażącego naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.) poprzez naruszenie istoty prawa do rozpoznania sprawy przez Sąd dający obiektywną gwarancję zapewnienia jednostce rzetelnego procesu, co w konsekwencji skutkowało pozbawieniem A. R. prawa do skutecznego środka odwoławczego, rozpoznanego przez niezawisły oraz bezstronny Sąd w postępowaniu apelacyjnym.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, dlatego podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Skarżący nie wykazał w niej w sposób przekonujący, że w realiach niniejszej sprawy wystąpiły okoliczności podające w wątpliwość bezstronność sędziego P.T., będącego członkiem składu orzekającego, który wydał zaskarżony wyrok. Sam zaś fakt, że sędzia ten został powołany na stanowisko sędziego sądu okręgowego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. nie wystarcza do uznania, że doszło do wystąpienia w sprawie przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Fakty, przywołane przez obrońcę jako uzasadniające wątpliwości co do obiektywizmu sędziego P.T. przy rozpoznawaniu sprawy A. R., nie wystarczają do poparcia stawianego przez Autora kasacji wniosku. To, że rozpoznający sprawę w I instancji sędzia Z.Ł. od 7 marca 2018 r. jest członkiem Krajowej Rady Sądownictwa, która wnioskowała o powołanie sędziego P.T. na stanowisko sędziego sądu okręgowego, nie tworzy samo z siebie sytuacji, wpływającej na bezstronność sędziego Sądu odwoławczego przy kontroli instancyjnej wyroku Sądu I instancji.

Z treści uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, wynika, że, odmiennie niż w odniesieniu do osoby sędziego Sądu Najwyższego, możliwość skutecznego zakwestionowania należytej obsady sądu w przypadku sądu powszechnego uwarunkowana jest wykazaniem przez skarżącego, że w konkretnej sprawie wadliwość procesu powołania sędziego prowadziła do pozbawienia go przymiotu niezawisłości i bezstronności, zaś sądu orzekającego - do utraty przymiotu niezależności. Brak bowiem podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22). Dla udowodnienia zaistnienia nienależytej obsady sądu nie wystarczy więc wskazać na instytucjonalną nieprawidłowość powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z 2017 r. Konieczne jest natomiast ustalenie in concreto, że sędzia nie gwarantuje chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. To zaś

należy uzasadnić odwołując się do testu, którego elementy zostały opisane w uchwałach Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20 oraz z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22 (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2022 r., II KK 85/22). Niedostatek argumentacji wspierającej tezę o nienależytej obsadzie Sądu odwoławczego w niniejszej sprawie, uniemożliwia uwzględnienie zarzutu kasacyjnego, czyniąc go gołosłownym.

Wniesioną przez obrońcę kasację należało oddalić w tej sytuacji jako oczywiście bezzasadną, o kosztach postępowania orzekając zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[ms]